

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *A pesti strandfürdő premierje*

Forrás: *Az Ujság*

36 1925. 5. 17.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Idő

1925

Személy

Helyszám

A pesti strandfürdő premierje ...

Fürdőtrikóban tenniszeznek és pingpongoznak a strandolók.

A szokatlanul meleg májusi napok megnyitják a pesti strandfürdők kapuit. Ebben az évben különösen jó szezonra számítanak a strandfürdők, mert a nyaralás költségei nemcsak a külföldtől, de a «magyar tengertől» is visszatartják az elszegényedett pestieket. Ezek pedig a nehéz év után igazán megérdemelnek egy kis pihenést, a gondoktól és nélkülözésektől kimerült testnek és léleknek valóban jót tesz a friss víz, a forró napsütés és a bársonyos homok, ahol kedvükre lubickolhatnak, sütkérezhetnek és hancurozhatnak, mert ezeket a rendkívüli nyári örömeiket és szórakozásokat csak a strandfürdő nyújtja.

Néhány évvel ezelőtt még egyetlen dunai strandfürdője volt Pestnek s akik a vízi gyönyörök után áhítottak, legfeljebb csak a dunai uszodában élvezhették a szabad-fürdés előnyeit. Az új szezon beálltával azonban négy-öt strandfürdő áll már rendelkezésre, amelyek közül kettőben már meg is indult az élet. Elsőnek a Csillaghegyi strandfürdő nyílt meg, ez azonban kissé távolabb esik a város központjától és rövid villamos-utazás után lehet elérni. Ezzel egyidejűleg azonban az elegáns Budapest strandfürdője is bevonult a nyári Budapest szórakozásai közé és a szigeten szombaton délelőtt volt a Palatinus strand premierje. Az első meglepetés, hogy ne memelték a belépőjegyek árát. Tízezer korona a belépőjegy, tizenhatezer korona fiókkal együtt és aki 45.000 koronát fizet, az már kabinban vehetőzhet le.

Valósággal irigylik azt a két izmas, vállas férfit, akiknek évtizedes napbarnítottóságát a téli hónapok nem tudták teljesen lekoptatni s már is olyan hatást keltenek, hogy bizvást eldicsekedhetnének baráti körben:

— A Rivierán sültünk le! ...

Egy kissé távolabb a színes, piros, zöld és lila gummisapkákba és feszes, a formákat leplezetlenül feltáró trikókba öltözött vagy vetkőzött höl-

gyektől egy szőke uriaszony fekszik a napon. Ismerősök felfedezik és a következő párbeszédet halljuk:

— Mi az édesem? Hát nem utaztatok el?

— Nem utaztunk el drágám... Tudod, az uramnak annyi dolga van, s én nem akarok egyedül menni... Még a múlt évben megfogadtam, hogy soha többet nem utazom el nyárra egyedül...

— Szóval itthon nyaralsz?

— Itthon. Remélem ti is?

— Mi is...

(Szünet.)

— A nap olyan, mint az olasz tenger partján...

— S a víz, talán még kellemesebb, mint a tenger!...

— A homok milyen jót tesz a gyerekeknek... Valóságos Lidó!... Sőt!...

(Szünet.)

— Tavaly úgy szidtatd a pesti strandot...

— Ja, az tavaly volt...

(Szünet.)

— Az idén nem kell irni levelezőlapokat...

— De nem is fogunk kapni senkitől.

— Senkitől...

Tíz percig tartott az egész. Tíz perc alatt a pestiek felfedezték, hogy a budapesti strand különb a Lidónál és a Rivieránál!... Végre. Csak-hogy ezt is megértük!...

*

Jókedvű, hangos társaság lubickol a vízben. Férfiak és nők összefogózkodnak és lármásan, pajkosan ugrándoznak, mint a gyerekek. Az egyik tulságosan élénk és ahogy fickándozik a két karjával, a víz valóságos Niagara zuhatagát söpri egy békésen álldogáló nénire, aki egykedvűen áztatja magát, csaknem mozdulatlanul, keresztbefont ka-

rokkal és szurós tekintettel.

A váratlan zuhatag olyan hatással van rá, mintha álmában egy dézsa vizet öntöttek volna a nyakába. Ki is kel ellene, élesen és határozottan.

A lármára odajön egy felügyelő, hogy igazságot szolgáltatson. A tulélénk hölgyet leinti, de udvariasan és halkán:

— Kérem méltóztassék tekintetbe venni, hogy nem egyedül van...

Akihez szól, méltatlankodik:

— No halljal!... Ezt még senki sem mondta nekem... Ugy látszik, nem tudja, hogy én vagyok a strand „királynője!”

Majd mikor látja, hogy nem értik a védekezését, gögösen teszi hozzá:

— A múlt évben választottak meg Siófokon!...

A felügyelő csak mosolyog és szelíden válaszolja:

— Kérem, itt a «királynőnek» is alkalmazkodni kell a renchez... Tessék nézni a F. grófkisasszonyokat, milyen finoman és szerényen viselkednek!...

A strand «királynője» le van forrázva, illetve le van hűtve, hideg vízzel. Már nincs több szava s ettől a perctől kezdve tekintettel van — másokra is...

*

Ez ujtás, de nagyon sok embernek szerez külön szórakozást, hogy tudniillik a strandon tenniszpályák és ping-pong-asztalok vannak. A tennisznek és a ping-pongoknak úgy megszorodtak a hívei, hogy már a strandfürdőbe is utánuk vitték élelmes vállalkozók — kedvenc sportjait. Ugy halljuk, ez az életrevaló ötlet néhány volt tőzsdés agyában született meg, akárcsak a luftballon és a gummibokavédő elterjesztése. Hiába! Nem kell a pesti tőzsdéseket féltetni. Megélnék azok a jég hátán is, sőt a víz partján is megélnék.

613.41

A rendes, sőt előírással tennispályákon fürdőtrikós hölgyek és urak játszanak. Így könnyebben megy a játék, fürgébbek és mozgékonyabbak. A játékot sokan bámulják és az egyik cikkere fiatalember olyan labdákat ad, hogy valamelyik néző megjegyzi:

— Borottra ellen is bátran kiállhatna! Higgyék el, még — ki is kapna tőle!

Az elmésség nem tulságosan jó s talán nem is eredeti, de itt mindez nem fontos. Nem veszik olyan szigorúan azt sem, ha valaki meztelen lábakkal játszik, vagy fürdőcipőben talpal a simára hengerelt pályán. Ha nem hoztál magaddal rakkettet, cipőt vagy labdát, itt azt is bérelheted, akárcsak fürdőtrikót vagy fürdőkabátot a kabinosoknál. Az első nap premierpublikuma még abban a szerencsében is részesülhetett, hogy csupa „primört” kapott, minden kiköleszönzött holmiban.

A ping-pongozók asztalkái is benépesedtek játékosokkal és nézőkkel. Annak, aki ping-pongcsatát akar vívni, megelőzően még csatáznia kell, hogy egyáltalában asztalhoz jusson.

Mindez azonban csak mellékszórakozás. A főöröm a strandfürdő vize, ahol kisebb-nagyobb társaságközi uszóversenyeket rendeznek a pesti strandolók, a feketetrikós uszómester költélen oktatja a fiatal „zöldbékákat”, akik most tanulnak uszni s a száraz homokban a déli órákban már kastélyokat, várakat, alagutakat és barlangokat építettek, s mire az óbudai oldalon megkondult az ebédre hívó harangszó, a Margitsziget zöld fái alatt vörösbőrű és barnabőrű indiánok sétálgattak a strandon. Egy sovány, formás kis asszony nagyon türelmetlenkedett. Ki-kiszalad a bejárathoz és minden érkezett gondosan megvizsgált. Az urát várta, aki munkából érkezik. Végre jött a férj, fehérbőrű, sápadt pesti halandó is álmosan, ásitva indult meg a homok felé. Az izzony feljére rohant és egyenesen neki, a két karja közé...

— Kikérem magamnak! — méltatlankodott a férfi az inzultus után. — Én nő ember vagyok!... Két gyermek apja!...

— Hiszen én vagyok, édesem! — csicseregte a kis asszony. — No, ne tréfálj velem!... Itt vannak a gyerekek is, a kisasszonnyal...

— Ejnye, azt hittem, egy szerencsén nő támad rám — mentegelőzött a férj, aki nem ismert rá a fehérbőrűből feketére változott feleségére...